

The illustration features a young man and woman in a romantic, historical setting. The woman, in the foreground, has long brown hair in a braid and freckles, wearing a green military-style jacket. She holds a white envelope with a red wax seal. The man, behind her, has dark hair and is wearing a light blue shirt with dark suspenders, also holding a white envelope. They are both looking off to the side with serious expressions. The background is a deep blue night sky with soft, swirling clouds and several bright, four-pointed stars.

REBECCA ROSS

BOŽŠTÍ
RIVALOVÉ

FRAGMENT

Božští rivalové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rebecca Ross
Božští rivalové – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

A series of small, light gray four-pointed stars arranged in a loose arc above the author's name.

REBECCA ROSS

BOŽŠTÍ RIVALOVÉ

A series of small, light gray four-pointed stars arranged in a loose arc below the title.

Přeložila Tereza Kupková

FRAGMENT

*Pro Isabel Ibañez,
která si tuhle knihu přečetla,
jak jsem ji napsala, a přesvědčila mě,
abych do ní přidala Romanův úhel pohledu.
Občas mi u ní ale přece jen pár věcí prošlo.*

P. S. Mluvím o 34. kapitole

Obsah

Prolog	9
--------	---

PRVNÍ ČÁST Dopisy z šatní skříně

1 Zapřísáhlí nepřátelé	14
2 Slova pro Foresta	26
3 Chybějící legendy	34
4 Odhalení v odpadkovém koši	42
5 Lítost	48
6 Večere s (ne)milovanými lidmi	53
7 Nebeští vs. Hlubinní	63
8 Sendvič se starou duší	69
9 Jeden dílek brnění	78
10 Devátá policejní stanice	82
11 Nezměrná propast	85
12 Stín, který si v sobě neseš	89
13 Nespravedlivá výhoda	95
14 Sbohem, přízraky	105

DRUHÁ ČÁST Zprávy zdaleka

15 Třetí Alouette	110
16 Attie	122

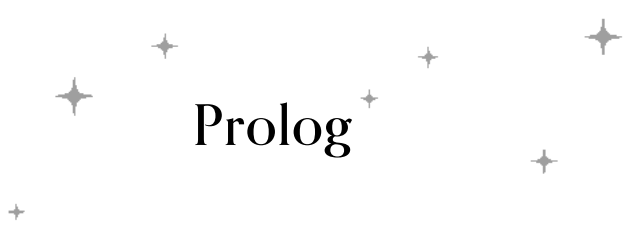
17 Tři výstražné sirény	126
18 Výstřel naslepo	135
19 Řádky prodchnuté steskem po domově	139
20 Hudba v podsvětí	144
21 Potulný rytíř, nebo lapka	153
22 Hrát duhovými barvami	162
23 Šampaňské a krev	168
24 Nebezpečné nástroje	180
25 Střetnutí	185
26 S úmyslem zastínit	191
27 Sedmiminutové zpoždění	198
28 Božský rival	206

TŘETÍ ČÁST Slova v meziprostoru

29 Platanová četa	216
30 Zápisky ze zákopů	229
31 Západní vítr	235
32 Kouř v jejích očích	240
33 Sníh v Kittově batohu	250
34 C.	259
35 Kopec, kde Iris málem vypustila duši	267
36 V zahradě	279
37 Provinění radostí	287
38 Předvečer Envina dne	301
39 Sliby ve tmě	312
40 Probuzení v jiném světě	324
41 Tvoje dlaň v mé	333
42 Vše, co jsem ti nestihla říct	344
Epilog	360
Poděkování	363

Napište mi o naději a lásce a srdcích, která vytrvala.

— Emily Dickinson

Prolog

Na nádraží se jako rubáš snesla chladná mlha a Iris Winnowovou napadlo, že počasí by stěží mohlo být výstižnější. V šeru vlak sotva viděla, ale v podvečerním vzduchu ho zřetelně cítila: kov a kouř a žhnoucí uhlí, to vše se mísilo s vlhkou vůní vypařujícího se deště. Boty jí klouzaly po dřevěných prknech nástupiště, na němž se leskly louže a kupily hromady tlejícího listí.

Jakmile se Forest po jejím boku zastavil, udělala totéž, jako by byla jeho zrcadlovým odrazem. Lidé je často pokládali za dvojčata — díky jejich široce posazeným oříškově hnědým očím, vlnitým kaštanovým vlasům a totožným nosům posetým pihami. Ovšem Forest byl vytáhlý, zatímco Iris naopak drobounká. Byl o pět let starší než ona, ale v tuhle chvíli si Iris poprvé v životě přála, aby tou starší z nich byla ona.

„Nebudu pryč dlouho,“ řekl. „Jenom pár měsíců, aspoň myslím.“

Bratr na ni ve slábnoucím světle letmo pohlédl a čekal, co mu odpoví. Přicházel večer, chvíle mezi pohasínajícím dnem a soumrakem, kdy na oblohu pronikají první souhvězdí a městské pouliční lampy jim zablikají v odpověď. Iris vnímala, jak ji k sobě lákají — Forestovy zkoumající oči i zlatavé světlo, které ozařovalo mraky valící se těsně nad zemí —, a přesto vlastníma očima uhýbala a zoufale hledala jakékoli jiné místo, kam by je upřela. Okamžik, který by jí umožnil zahnat slzy, než si jich všimne i Forest.

Napravo od ní stála vojačka, mladá žena v dokonale naškrobené uniformě. Iris najednou bleskla hlavou bláznivá myšlenka. Taková, která se jí určitě promítla i do tváře, protože Forest si odkašlal.

„Měla bych jet s tebou,“ vyhrkla Iris a pohlédla mu do očí. „Ještě není pozdě. Můžu se zapsat –“

„Ne, Iris,“ zarazil ji Forest ostře. „Slíbila jsi mi dvě věci, vzpomínáš?“

Dva sliby, sotva den staré. Iris se zamračila. „Jak bych mohla zapomenout.“

„Tak mi je zopakuj.“

Založila si ruce na hrudi, aby se chránila před podzimním chladem i podivnou kadencí Forestova hlasu. Byl v něm náznak zoufalství, který od něj až dosud nikdy neslyšela. Pod tenkým svetrem jí na pažích naskočila husí kůže.

„*Postarej se o mámu,*“ řekla a napodobila přitom jeho baryton, což vyvolalo na Forestově tváři úsměv. „*Zůstaň ve škole.*“

„Myslím, že toho bylo trochu víc než jen strohé: ‚*Zůstaň ve škole*‘,“ poznamenal Forest a špičkou vysoké boty ji šťouchl do nohy. „Jsi vynikající studentka, která za celé ty roky nevynechala ani jediný den. Za to se dávají ceny, víš?“

„No dobře,“ nechala se obměkčit Iris a tváře jí zahořely. „Řekl jsi: ‚Slib mi, že si užiješ poslední rok školy, a já se vrátím právě včas, abych stihl tvoji maturitu.‘“

„Přesně tak,“ přitakal Forest, ale úsměv mu pomalu uvadal.

Netušil, kdy se vrátí. Tenhle slib nejspíš nedokáže dodržet, přestože stále mluvil v tom smyslu, že válka určitě za pár měsíců skončí. Válka, která teprve začala.

Co kdybych tu píseň zaslechla já? pomyslela si Iris se srdcem tak ztěžklým, až se zdálo, že se jí odírá o spodní žebra. *Kdybych se s bohyní setkala já, ne on. ... nechal by mě takhle odejít?*

Zabloudila pohledem k Forestově hrudi. K místu, kde i jemu pod olivově zelenou uniformou bušilo srdce. Ve zlomku vteřiny by ho mohla provrtat kulka. Kulka, která by mu zabránila vrátit se domů.

„Foreste, já –“

Přerušil ji pronikavý hvizd, až vyděšeně nadskočila. Šlo o poslední výzvu k nástupu do vlaku a všichni se najednou začali tlačit směrem k vagonům. Iris se znovu zachvěla.

„Tady,“ řekl Forest a sundal si z ramene koženou brašnu. „Chci ti dát tohle.“

Iris přihlížela, jak bratr rozepíná sponu a vytahuje svůj světle hnědý kabát do deště. Podal jí ho, a když na něj zůstala nehnutě zírat, povytáhl obočí.

„Vždyť ho budeš potřebovat,“ namítla.

„Dají mi jiný,“ odpověděl. „Nějaký vhodný do války, předpokládám. No tak, vezmi si ho, Kytíčko.“

Iris polkla a kabát od něj přijala. Protáhla jím ruce a pevně si obnošenou látku přitáhla v pase. Byl jí příliš velký, ale přesto jí poskytl nečekanou útěchu. Připadal jí jako brnění. Povzdychla si.

„Víš, trochu z něj cítím hodinářství,“ zamumlala.

Forest se dal do smíchu. „A jak přesně je hodinářství cítit?“

„Jako zaprášené, napůl rozbité hodiny, drahý olej a ty drobounké kovové předměty, které používáš, abys opravil všechny ty polámané součástky.“ To ale byla pravda jen částečně. V kabátě ulpěla i nepatrná vůně bistra U Gurmána, kam s Forestem aspoň dvakrát týdně chodili na večeři, když v ní ještě obsluhovala jejich matka. Byl cítit parkem u řeky, mechem a vlhkými kameny a dlouhými procházkami – a Forestovou vodou po holení se santalovým dřevem, protože až už po tom toužil sebevíc, plnovous mu nikdy nenarostl.

„Tak to budeš v dobré společnosti,“ řekl a hodil si brašnu zpátky na rameno. „Navíc budeš mít skříň jen sama pro sebe.“

Iris věděla, že se snaží odlehčit atmosféru, ale z pomyšlení na malou šatní skříň, kterou spolu v jejich bytě sdíleli, ji píchlo v žaludku. Jako kdyby mu snad chtěla vyklidit jeho oblečení, když teď bude pryč.

„Ta volná ramínka se mi budou hodit, protože – jak dobře víš – bedlivě sleduju poslední módní trendy,“ vrátila mu to Iris s úšklebkem a doufala přitom, že Forest nezaznamená smutek v jejím hlase.

Jen se usmál.

Bylo to tady. Vojáci už z nástupiště téměř zmizeli a vlak ve tmě hlasitě zasupěl. Iris se sevřelo hrdlo. Když ji Forest objal, kousla se do jazyka. Zavřela oči, na tváři ji zaškrábala jeho uniforma a ona jako

doušek vody spolkla slova, která by mu nejradši pověděla: *Jak to, že máš tuhle bohyni radši než mě? Jak mě můžeš takhle opustit?*

Jejich matka zastávala podobný postoj a už mu ho dala najevo, roz-zlobená a nešťastná z toho, že se Forest přihlásil do armády. Astra Winnowová ho odmítla přijít vyprovodit na nádraží a Iris si ji před-stavila, jak sedí doma a po tvářích jí tečou slzy, protože už teď svého rozhodnutí lituje.

Vlak se dal do pohybu, pomalu se sunul po kolejích.

Forest vyklouzl z Irisina objetí.

„Piš mi,“ zašeptala.

„Slibuju.“

Ucouvl od ní pár kroků, ale stále jí hleděl do očí. Neměl v nich strach. Pouze temné, horečné odhodlání. A pak se otočil a spěšně nas-kočil do vlaku.

Iris šla za ním, dokud jí nezmizel v nejbližším vagonu. Zvedla ruku a zamávala, ačkoli přes slzy skoro nic neviděla, a zůstala stát na nástu-pišti ještě dlouho poté, co vlak pohltila mlha. Boty měla promáčené deštěm. Nad hlavou jí blikaly lampy a bzučely jako vosy. Dav se roze-šel a Iris s pocitem prázdnoty a osamění vyrazila k domovu.

Ruce měla studené, a tak si je zastrčila do kapes kabátu. A tehdy ho nahmatala – nějaký zmačkaný lístek. Zamračila se a nejdřív ji na-padlo, že je to obal od bonbonu, který Forest zapomněl vyhodit. Jen-že pak jej vytáhla a v tlumeném světle si ho prohlédla.

Byl to ledabyle přeložený kousek papíru popsany slovy vytištěnými na stroji. Iris neodolala a usmála se, přestože ji zbolelo u srdce. Stálo na něm:

Jen pro jistotu, kdybys to nevěděla... jsi ta nejlepší ses-tra, jakou jsem si mohl přát. Jsem na tebe ohromně pyšný.

Vrátím se domů dřív, než se naděješ, Kytíčko.

PRVNÍ ČÁST

Dopisy z šatní skříně

Zapřisáhlí nepřátelé

O PĚT MĚSÍCŮ POZDĚJI

Iris spěchala lijákem, s ulomeným podpatkem a v ošuntělém kabátu. V hrudi jí pulzovala naděje, která ji zásobovala rychlostí a pocitem štěstí, když v centru města přebíhala přes tramvajové koleje. Na tenhle den čekala celé týdny, cítila, že je připravená. I přesto, že je celá promočená, hladová, a ještě ke všemu kulhá.

První osten znepokojení přišel, jakmile vkročila do vstupní haly. Nacházela se ve staré budově, postavené ještě před tím, než byli bohové přemoženi. Některá z těch mrtvých božstev byla vyobrazena na stropě a Iris k nim pokaždé vzhledla, navzdory prasklinám a slabému světlu, které vydával dlouhý závěsný lustr. Bozi a bohyně tančící mezi mraky, oblečení ve splývavých pozlacených šatech, se zářivými hvězdami ve vlasech a s pohledy upřenými dolů k zemi.

Iris někdy připadalo, že se všechny ty malované oči dívají přímo na ni. Potlačila zachvění, zula si poškozenou pravou botu a nerovným krokem spěchala k výtahu. Myšlenky na bohy hodila za hlavu hned, jak pomyslela na *něj*. Třeba ten déšť zpomalil i Romana, třeba má pořád ještě šanci.

Čekala celou minutu. Ten zpropadený výtah se musel zaseknout ze všech dnů zrovna dnes, a tak se rozhodla vyběhnout do pátého patra po schodech. Když se konečně opřela do těžkých dveří *Oath Gazette*, byla celá zpocená a roztrášená. Přivítala ji vlna žlutavého světla, vůně silného čaje a ranní shon související s přípravou novin.

Zpozdlila se o čtyři minuty.

Iris zůstala stát uprostřed toho hemžení a pohledem zaletěla k Romanovu stolu.

Byl prázdný, což ji potěšilo, jenže pak ho spatřila, jak stojí před nástěnkou s úkoly a čeká jenom na ni. Jakmile se střetli pohledem, líně se usmál, sáhl k nástěnce a strhl z ní kousek papíru. Poslední volný úkol.

Iris se ani nehnula, dokonce ani když se Roman Kitt vydal kolem jednotlivých kójí směrem k ní, aby ji uvítal. Byl vysoký a mrštný, s ostře řezanými lícními kostmi, a schválně jí zamával lístkem před nosem tak, aby na něj nedosáhla. Lístkem, po němž tak moc toužila.

„Pozdě jako vždy, Winnowová,“ přivítal ji. „Tenhle týden už podruhé.“

„Netušila jsem, že si vedeš evidenci, Kitte.“

Úšklebek mu poněkud zvadl, jakmile pohledem zabrousil k její ruce, v níž se jí houpala rozbitá bota. „Zdá se, že tě tentokrát potkaly nějaké těžkosti.“

„Ale vůbec ne,“ odvětila a vystrčila bradu. „Přesně takhle jsem to plánovala.“

„Myslíš ten ulomený podpatek?“

„Myslím to, žes získal ten poslední úkol.“

„Jsi nějak podezřele milá.“ Pokrčil čelo. „To mě překvapuje. Jsme přece soupeři na život a na smrt.“

Odfrkla si. „Dost nadsazený slovní obrat, Kitte. Mimochodem, právě takové až moc často používáš ve svých článcích. Měl bys tenhle sklon k přehánění trochu omezit, jestli se staneš sloupkařem.“

Lež. Iris četla jeho texty jen zřídka. Jenže to on nevěděl.

Roman přimhouřil oči. „A co přesně je *nadsazeného* na vojácích, kteří se ztrácejí na frontě?“

Iris se sevřel žaludek, ale skryla to za mdlý úsměv. „Takže to je téma posledního úkolu? Díky za upozornění.“ Odvrátila se od něj a začala se proplétat mezi kójemi ke svému stolu.

„Nesejde na tom, že to víš,“ nevzdával se a byl jí v patách. „Získal jsem ho *já*.“

Došla až ke svému pracovnímu stolu a rozsvítila si lampičku. „Jasně, Kitte.“

Neměl se k odchodu. Dál postával u její kóje, díval se, jak si odkládá gobelínovou kabelku i poškozenou botu, jako by představovala čestné

vyznamenání. Shodila ze sebe kabát do deště. Jen málokdy ji tak pozorně sledoval a Iris nervozitou převrhla svou plechovku s tužkami.

„Potřeboval jsi něco?“ zeptala se ho a spěšně tužky zase sebrala, než se skutálely na zem. Jedna však spadla – jak jinak – a přistála Romanovi přímo u kožených polobotek. Neobtěžoval se ji zvednout, a tak spolklá nadávku a ohnula se pro ni. Všimla si přitom, jak má boty pedantsky vyleštěné.

„Určitě se chystáš napsat vlastní článek o zmizelých vojácích,“ prohlásil. „Přestože o tom úkolu nemáš úplné informace.“

„A to ti dělá starost, Kitte?“

„Ne. Jasně že ne.“

Pohlédla na něj a studovala jeho tvář. Potom postavila plechovku s tužkami do zadní části stolu, aby se ujistila, že už ji znovu nepřevrhne. „Už ti někdy někdo řekl, že přivíráš oči, když lžeš?“

Obličej se mu zachmuřil ještě o trochu víc. „Ne, ale nejspíš jenom proto, že na mě ještě nikdo nezíral tak dlouho jako ty, Winnowová.“

Kdosi u vedlejšího stolu se zahihňal. Iris zrudla a zabořila se do židle. Lámala si hlavu s pohotovou odpovědí, ale žádná ji nenapadla, protože byl k její smůle vážně pohledný a často přitahoval její zrak.

Udělala tedy to jediné, co mohla: opřela se a obdařila Romana zářivým úsměvem. Takovým, který se jí promítl i v očích a svraštil jejich koutky vějířky vrásek. Přesně jak očekávala, jeho výraz okamžitě potemněl. Nesnášel, když se na něj takhle usmála. Pokaždé se pak stáhl.

„Hodně štěstí s tím tvým úkolem,“ popřála mu vesele.

„A ty si užij svoje nekrology,“ odsekl a konečně odešel z její kóje, která se nacházela – bohužel – pouhé dva stoly od jeho.

Jakmile se k ní otočil zády, Irisin úsměv povadl. Pořád ještě nepřitomně zírala jeho směrem, když jí do zorného pole vkročila Sarah Prindleová.

„Čaj?“ zeptala se Sarah a zvedla k ní hrnek. „Vypadáš, že bys ho potřebovala, Winnowová.“

Iris si povzdychla. „Jo, díky, Prindleová.“ Přijala šálek, ale s hlasi-
tým bouchnutím ho odložila na stůl, hned vedle stohu ručně psaných

nekrologů, které čekaly, až je roztrídí, upraví a přepíše na stroji. Kdyby přišla dřív a byla u úkolu první, probíral by se teď touhle smutnou hromádkou papírů Roman.

Iris se dívala na štos před sebou a vzpomínala na první den v práci před třemi měsíci. Roman Kitt byl tenkrát tím posledním, kdo jí potřásl rukou a představil se jí. Přistoupil k ní s přísně staženými rty a chladnými, odhodlanými očima, jako kdyby se snažil odhadnout, na kolik ho a jeho pozici v *Gazette* může ohrozit.

Iris netrvalo dlouho, než pochopila, co si o ní Roman doopravdy myslí. Vlastně to věděla už půl hodiny po jejich prvním setkání. Zasllechla ho, jak jednomu z redaktorů říká: „Ona pro mě není žádná konkurence. Naprosto žádná. Nechala školy ve Windy Grove v posledním ročníku.“

Ta slova ji stále ještě bolela.

Nečekala, že by se z nich stali přátelé. Jak by také mohli, když se oba ucházejí o tutéž pozici sloupkaře? Ale jeho nabubřelé chování v ní jen vyostřilo touhu ho porazit. A navíc ji znepokojovalo, že o ní ví Roman Kitt víc než ona o něm.

Což znamenalo, že jí nezbylo nic jiného než pokusit se vyhrabat jeho skrytá tajemství.

Druhý den v práci zašla za nejvládnější ze svých kolegů. Sarah.

„Jak dlouho už tu Kitt pracuje?“ zeptala se jí.

„Skoro měsíc,“ odpověděla Sarah. „Takže se neboj, že by měl nad tebou navrch. Podle mě máte oba dva stejnou šanci tu pozici získat.“

„A co dělá jeho rodina?“

„Jeho dědeček stál u zrodu železnice.“

„Takže mají peníze.“

„Hromady,“ přikývla Sarah.

„Kam chodil do školy?“

„Myslím, že do Devan Hall, ale krk bych na to nevsadila.“

Prestižní škola, kam zazobaní rodiče z Oathu posílají své rozmazlené spratky. Naprostý opak Irisiny skromné Windy Grove. Málem se při tom zjištění ušklíbla, ale odhodlaně pokračovala: „Vídá se s někým?“

„Já o nikom nevím,“ pokrčila Sarah rameny. „Ale se svým soukromím se nám nijak zvlášť nesvěřuje. Vlastně toho o něm moc nevím, kromě toho, že nesnáší, když mu někdo sahá na věci na pracovním stole.“

Iris tyhle nově nabyté vědomosti částečně uspokojily, a tak se rozhodla, že nejlepší bude svého soupeře prostě ignorovat. Určitě pro ni nebude problém většinu času předstírat, jako by vůbec neexistoval. Brzy však zjistila, že to bude čím dál tím obtížnější, protože museli týden co týden soutežit o to, kdo bude dřív u redakční nástěnky s přidělenými úkoly.

Ten první triumfálně ukořistila ona.

Roman pak získal druhý, ale jen proto, že mu to dovolila.

Dostala tím totiž příležitost přečíst si jeho publikovaný článek. Právě se hrbila u svého stolu a pročítala, co Roman napsal o vysloužilém hráči baseballu – sportu, o který se Iris nikdy nezajímala, ale najednou ji úplně okouzlit, a to jen díky břitkému a duchaplnému tónu Romanova textu. Každé jeho slovo ji naprosto uhranulo; jako by v ruce úplně cítila jednotlivé stehy na baseballovém míčku, vlahý letní večer, vzrušení davu na stadionu –

„Prohlížíš si něco zajímavého?“

Kouzlo okamžiku narušil Romanův nadutý hlas. Iris se lekla a papír v ruce rychle zmuchlala. On však *přesně* věděl, do čeho se začetla, a choval se nesnesitelně domýšlivě.

„Rozhodně ne,“ odpověděla. A když zoufale hledala něco, co by rozptýlilo její ponížení, zrak jí padl na jméno vytištěné drobným černým písmem pod titulkem daného sloupku.

ROMAN C. KITT

„Co znamená to C?“ chtěla vědět a zvedla k němu oči.

Neodpověděl jí, pouze si zvedl šálek s čajem ke rtům a napil se. Přes otlučený okraj porcelánového hrnku ji však upřeně pozoroval.

„Roman *Cynik* Kitt?“ hádala Iris. „Nebo možná Roman *Citlivka* Kitt?“

Jeho pobavení pohaslo. Neměl rád, když si z něj někdo utahoval, a Iris se s čím dál širším úšklebkem pohodlně opřela do židle.

„Či snad Roman *Celkově-nesnesitelný* Kitt?“

Otočil se a beze slova odešel, ale čelist měl očividně pevně sevřenou.

Jakmile byl z dohledu, v klidu si jeho článek dočetla. Bolelo ji z něj u srdce – psal opravdu výborně – a později té noci se jí o něm zdálo. Druhý den ráno spěšně roztrhala jeho text na kusy a přísahala si, že už si od něj nikdy nic nepřečte. Kdyby to udělala, naprosto jistě by s ním tuhle válku o povýšení prohrála.

Jenže teď, zatímco jí stydl čaj, si své předsevzetí pomalu rozmýšlela. Kdyby napsal článek o pohřešovaných vojácích, *asi* by si ho měla přečíst.

Iris vyškubla z hromádky papírů na stole čistý list a vložila ho do své-
ho psacího stroje. Jenže prsty jí zůstaly viset ve vzduchu nad klávesami,
protože zaslechla, jak si Roman nedaleko balí svou brašnu přes rameno.
Poslouchala, jak vychází z redakce – jistě jde sbírat informace pro svůj
článek –, jeho kroky do značné míry tlumené cvakáním přístrojů, šu-
máním hlasů a závojem cigaretového kouře.

Pevně stiskla zuby a pustila se do přepisování prvního nekrologu.

Těsně před koncem pracovní doby už měla Iris všech těch smutečních
oznámení až nad hlavu. Pokaždé přemítala, co které úmrtí způsobilo,
a ačkoli tuhle informaci text nikdy nezahrnoval, byla přesvědčená, že lidé
by si tyhle chvalozpěvy přečetli spíš, kdyby byla uvedená příčina skonu.

Bezděčně si okusovala kůžičku u nehtu a v ústech cítila slabou ko-
vovou pachut' z kláves psacího stroje. Když zrovna nepracovala na při-
děleném úkolu, byla až po lokty ponořená v hromadě novinových inze-
rátů nebo nekrologů. Během posledních tří měsíců v *Gazette* střídala
tyhle tři činnosti stále dokola a každá z nich si od ní žádala odlišná slo-
va i emoce.

„Do mé kanceláře, Winnowová,“ ozval se v tu chvíli známý hlas. Ko-
lem procházel Zeb Autry, její šéf, a prsty se zlatými prsteny poklepal na
vršek její kóje. „*Hned.*“

Iris se odpoutala od smutečního oznámení a následovala ho do míst-
nosti s prosklenými stěnami. Pokaždé tu panovala dusivá atmosféra.
Vzduch plnil pach olejem napuštěné kůže, tabáku a ostrý závan jeho

intenzivní kolínské. Když se posadil za svůj stůl, klesla Iris do ušáku na-proti němu a odolala nutkání zapraskat klouby na rukou.

Zeb ji celou dlouhou, nepříjemnou minutu probodával pohledem. Byl to muž středního věku s řídnoucími blondatými vlasy, bledě modrýma očima a důlkem na bradě. Občas se jí zdálo, jako by uměl číst myšlenky, a byla z toho nesvá.

„Dnes ráno jste přišla pozdě,“ poznamenal.

„Ano, pane. Omlouvám se. Zaspala jsem a ujela mi tramvaj.“

Na základě toho, že se zamračil ještě víc, ji napadlo, jestli náhodou není schopen prohlédnout, když mu někdo lže.

„Ten poslední úkol připadl Kittovi, ale jenom proto, že jste se opozdila, Winnowová. Připevnil jsem ho na nástěнку přesně v osm hodin, tak jako všechny ostatní,“ převaloval Zeb svá slova v ústech. „Jenom v tomhle týdnu jste do práce přišla pozdě hned *dvakrát*. Na rozdíl od Kitta, ten je tu vždycky včas.“

„Chápu, pane Autry. Už se to nestane.“

Její šéf se na chvíli odmlčel. „V posledních několika měsících jsem vydal jedenáct Kittových článků. Vašich jenom deset, Winnowová.“

Iris se zatvrdila. Vážně se teď budou zabývat čísly? Že toho Roman napsal o trochu víc než ona?

„Víte, že jsem tu pozici chtěl Kittovi prostě a jednoduše *dát*, jakmile tu začal?“ pokračoval Zeb. „Dokud jste se svým příspěvkem nevyhrála v soutěži *Zimní Gazette*. Ze stovek článků, kterými jsem se probíral, mě zaujal právě ten váš. A pomyslel jsem si: Tohle je dívka s opravdovým talentem a byla by vážně škoda, kdybych si ji nechal proklouznout mezi prsty.“

Iris tušila, co přijde dál. Dřív pracovala v bistru, s hluboko potlačnými a – jak se tehdy zdálo – nenaplnitelnými sny tam umývala nádobí. Ani jednou ji nenapadlo, že by z toho příspěvku, který poslala do každoroční soutěže v *Gazette*, mohlo být něco víc, dokud se nevrátila domů a nenašla tam dopis od Zeba adresovaný jí. Černá na bílém v něm stála pracovní nabídka a navíc lákavý příslib povýšení na sloupkařku, pokud svou výjimečnost bude potvrzovat i nadále.

Iris se tím od základů změnil život.

Zeb si zapálil cigaretu. „Všiml jsem si, že vaše psaní není poslední dobou tak břitké jako dřív. Vlastně mi připadá trochu neuspořádané. Neděje se něco u vás doma, Winnowová?“

„Ne, pane,“ přišla až příliš rychle s odpovědí.

Prohlížel si ji, jedno oko menší než druhé. „Kolik že vám je let?“

„Osmnáct.“

„Vy jste teď v zimě nechala školy, že?“

Nesnášela se za to, že porušila slib, který dala Forestovi. Přikývla však, protože cítila, že je Zeb zvědavý. Chtěl se dozvědět víc o jejím osobním životě, což ji znervózňovalo.

„Máte nějaké sourozence?“

„Staršího bratra, pane.“

„A kdepak je? Čím se živí?“ naléhal Zeb.

Iris odvrátila pohled a raději si prohlížela černobilou šachovnicovou podlahu. „Byl učedníkem v hodinářství. Ale teď je ve válce. Bojuje.“

„Za Envu, předpokládám?“

Opět přikývla.

„Tak proto jste odešla z Windy Grove?“ zeptal se Zeb. „Protože váš bratr odjel do války?“

Iris neodpověděla.

„To je škoda.“ Povzdechl si, z úst mu přitom vyšel obláček kouře. Iris dobře znala jeho názor na válku, kterým ji značně rozčiloval. Zeb pokračoval: „A co vaši rodiče?“

„Žiju jenom s matkou,“ odvětila stroze.

Zeb sáhl do kapsy svého saka pro malou lahvičku a přilil si do čaje pár kapek alkoholu. „Zvážím, jestli vám nezačnu ještě jeden úkol, ačkoli to tak většinou nedělám. A teď, do tří odpoledne chci mít ty nekrology na stole.“

Bez dalšího slova se zvedla k odchodu.

Iris položila dokončená smuteční oznámení na Zebův stůl s hodinovým předstihem, ale v redakci pak ještě zůstala. Seděla ve své kóji a začala

si rozmýšlet, jaký článek napíše, jen pro případ, že by jí Zeb v souboji s Romanovým úkolem dal skutečně ještě jednu šanci.

Jenže slova jako by v ní zamrzla. Rozhodla se, že si zajde do kuchyně pro čerstvý šálek čaje, ale v té chvíli spatřila, jak do redakce vchází Roman *Ctižádostivý* Kitt.

Byl pryč celý den, za což byla ráda, ale teď si vykračoval tak rozčilujícím houpavým krokem, jako by celý přetékal slovy a nemohl se dočkat, až je nechá vytrysknout na prázdnou stránku. Tváře měl díky chladu časného jara zružovělé a na kabátu se mu blyštily dešťové kapky. Posadil se ke svému stolu a začal se přehrabovat v brašně ve snaze najít v ní svůj zápisník.

Iris přihlížela, jak si vložil do psacího stroje čistý list a zběsilým tempem se pustil do psaní. Byl naprosto ponořený do svého světa, do svých slov, a tak se Iris k vlastnímu stolu záměrně nevrátila obvyklou delší cestou, kterou využívala kdykoli se chtěla Romanovi vyhnout. Vůbec si nevšiml, že kolem něj prošla. Ustrkla si přeslazeného čaje a zadívala se na svou prázdnou stránku.

Všichni ostatní postupně odcházeli domů, až na ni a Romana. Lampy na stolech jedna po druhé zhasínaly, Iris však zůstala sedět, psala pomalu a namáhavě, jako kdyby každé slůvko musela vylovit až z paty, zatímco Roman o dvě kóje dál pořád zběsile tloukl do kláves.

Myšlenky jí zalétly k válčícím bohům.

Nemohla si pomoci; válka jako by jí *neustále* doutnala v nějaké zasunuté přihrádce v mozku, přestože zuřila šest set kilometrů na západ od Oathu.

Jak to dopadne? přemítala. *Porážkou jednoho z nich, nebo obou?*

Konce lze často nalézt v začátcích, a tak se pustila do psaní o tom, co zatím věděla. O útržcích zpráv, které se nesly přes celou zem a do Oathu dorazily až týdný poté, co k událostem došlo.

Všechno začalo v malém, ospalém městečku obklopeném zlatavými lány. Před sedmi měsíci nastal čas sklizně a pšeničná pole už téměř pohltila místo zvané Sparrow, ve kterém žije čtyřikrát víc ovcí než lidí. Kvůli dávnému

kouzlu, seslanému před staletími jedním rozzuřeným - a nyní poraženým - bohem, tu prší jen dvakrát do roka.

V tomto idylickém městečku v Západní oblasti byl Dacre, poražený bůh Hlubin, uložen ke spánku do hrobu. A spal zde celých dvě stě třicet čtyři let, dokud uprostřed sklizně nečekaně neprocítl. Prodral se půdou na povrch a planul přitom zlostí.

Přistoupil k jednomu ze sedláků na poli a své první slova pronesl chladným a ochraptělým šepotem.

„Kde je Enva?“

Enva, bohyně Nebes a Dacreova zapřísáhlá sokyně, byla také před dvěma staletími poražena, když pět zbývajících bohů podlehl smrtelníkům.

Sedlák dostal strach a schoulil se v Dacreově stínu. „Leží pohřbená ve Východní oblasti,“ odpověděl nakonec, „v hrobě podobném tomu vašemu.“

„Ne,“ řekl Dacre. „Je vzhůru. A jestli mě odmítá uvítat... jestli se chce zachovat jako zbabělec, přivedu si ji sám.“

„Ale jak, můj pane?“ zeptal se sedlák.

Dacre shlédl na muže pod sebou. Jak k sobě jeden z bohů přiláká druhého? Začal

„Co to je?“

Při zvuku Zebova hlasu Iris nadskočila. Otočila se a spatřila ho, jak zamračeně stojí nedaleko. Očividně se snažil zahlédnout, co právě napsala.

„Jenom takový nápad,“ odpověděla trochu nejistě.

„Není to, doufám, o tom, jak začala válka bohů? To není žádná novinka, Winnowová, a lidi tady v Oathu už mají podobných článků až po krk. Pokud jste ovšem nepřišla s nějakým neotřelým stanoviskem vůči Envě.“

Iris si v hlavě přehrála všechny ty titulky, které Zeb o válce uveřejnil. Hlásaly věci jako NEBEZPEČÍ ENVINY HUDBY: BOHYNĚ NEBES SE VRÁTILA A PÍSNI NÁM ODVÁDÍ SYNY I DCERY DO VÁLKY nebo

POSTAVME SE VOLÁNÍ SIRÉNY: ENVA JE TOU NEJNEBEZPEČNĚJŠÍ HROZBOU. VŠECHNY STRUNNÉ NÁSTROJE JSOU V OATHU ZAKÁZANÉ.

Veškeré jeho články vinily z války Envu, zatímco Dacreovu účast na ní sotva zmínily. Iris občas přemýšlela, proč tomu tak je, zda se Zeb bohyne i toho, s jakou lehkostí verbovala vojáky do bojů, sám bojí, nebo jestli se řídí nějakým příkazem psát jen o určitých věcech – možná, že o tom, co noviny smí a nesmí zveřejňovat, rozhoduje oathský kancléř, a nenápadně tak šíří propagandu.

„Já... ano, já vím, pane, ale napadlo mě –“

„Co vás napadlo, Winnowová?“

Zaváhala. „Nemáte od kancléře nějaká omezení?“

„Omezení?“ Zeb se rozesmál, jako by mu připadala směšná. „V jakém smyslu?“

„Ohledně toho, o čem noviny smějí a nesmějí psát.“

Zebova brunátná tvář se zachmuřila. V očích mu zablýsklo – Iris nedokázala říct, jestli strachem, nebo rozčilením – a úsečně vyštěkl: „Neplýtvejte mým papírem a inkoustovými pásky na válku, která nás tady v Oathu stejně nikdy nezasáhne. To je problém Západu a my bychom měli žít jako doposud. Najděte si nějaké dobré téma a já pak *možná* zvážím, jestli vám ho příští týden vydám jako sloupek.“ S tím zaklepal klouby prstů do dřeva, popadl svůj plášť a klobouk a zamířil ke dveřím.

Iris si povzdychla. Stále slyšela Romanovo pravidelné bušení do stroje, které teď v rozlehlé místnosti znělo jako tlukot srdce. Konečky prstů tūkající do kláves, klávesy narážející do papíru. Hlasitě ji pobízely, aby ho zkusila překonat. Aby tu pozici dostala dřív, než připadne jemu.

V hlavě měla prázdno, a tak svůj pokus vztekle vyškubla z psacího stroje. Přeložila ho, schovala si ho do gobelínové kabelky, na níž stáhla zdrhovací šňůrky, a potom zvedla ze země svou rozbitou botu. Zhasla lampičku, vstala a masírovala si přitom ztuhlý krk. Za okny už byla tma. Na město se snesla noc a světla za ním zářila jako padající hvězdy.

Když tentokrát procházela kolem Romanova stolu, všiml si jí.

Pořád měl na sobě svůj dlouhý kabát a do zamračeného čela mu padal pramínek černých vlasů. Jeho prsty nad klávesami zpomalily, ale nepromluvil na ni.

Iris přemítala, jestli by jí chtěl něco říct, a kdyby ano, co by to v tuhle chvíli, kdy mají celou kancelář pro sebe a nikdo jiný je nevidí, bylo. Vzpomněla si na jedno staré přísloví, které měl v oblíbě Forest: *Udělej ze svého nepřítele přítele, a budeš mít o jednoho soka míň.*

Skutečně vyčerpávající úkol. Přesto se však Iris zarazila a vrátila se před Romanovu kóji.

„Nechceš si zajít na sendvič?“ zeptala se, aniž by si pořádně uvědomila, co dělá. Byla si vědoma jen toho, že celý den nic nejedla a toužila po dobrém jídle a zajímavém rozhovoru. I kdyby to mělo být s *ním*. „O dva vchody dál je lahůdkářství otevřené dlouho do večera. Mají tam tu nejlepší nakládanou zeleninu.“

Roman i nadále překotně bušil do psacího stroje. „Nemůžu. Promiň.“

Iris přikývla a rychle si šla po svých. Zachovala se směšně, když si dovolila *doufat*, že by s ní chtěl zajít na večeři.

Energicky odkráčela a cestou vyhodila svůj ulomený podpatek do koše.

Slova pro Foresta

B ylo jen dobře, že s ní Roman na večerní sendvič odmítl zajít. Když se Iris zastavila v obchodě na rohu, uvědomila si, jak lehkou má kabelku. Nedošlo jí, že právě vstoupila do jedné z oathských začarovaných budov, dokud se jídlo v regálech nezačalo přeskupovat. Dopředu si našly cestu jen ty potraviny, které si mohla dovolit, a teď soupeřily o její pozornost.

Iris postávala v uličce a tváře jí hořely. Zatnula zuby, když si uvědomila, kolik si toho *nemůže* dovolit, a potom rychle sáhla po bochníku chleba a menším platu vařených vajec.

Doufala, že ji tak obchod nechá na pokoji a přestane vážit mince, které má v peněžence.

Právě kvůli *tomuhle* si dávala na začarované městské budovy obvykle pozor. Čas od času nabízely příjemné výhody, jenže uměly být taky pěkně zvědavé a nepředvídatelné. Naučila se vyhýbat se těm, které neznala, ačkoli jich bylo jako šafránu.

Když Iris spěchala zaplatit k pokladně, zaznamenala spoustu prázdných regálů. Zbylo v nich jenom pár plechovek – s kukuřicí, fazolemi a nakládanou cibulí.

„Vidím, že váš obchod poslední dobou rád prodává zeleninu v konzervách,“ prohlásila suše, zatímco platila prodavači.

„Ne tak docela. Zboží teď posíláme na západ, na frontu,“ odpověděl. „Moje dcera bojuje za Envu, a tak chci mít jistotu, že bude mít její oddíl dostatek jídla. Není to lehké, nakrmit armádu.“

Iris zamrkala, zaskočená jeho odpovědí. „To kancléř vám nařídil posílat tam pomoc?“

Muž si posměšně odfrkl. „Kdepak. Kancléř Verlice by nevyhlásil Dacreovi válku, ani kdyby mu sám zaklepal na dveře, ačkoli se snaží *bu-dit dojem*, že naše bratry a sestry bojující na západě všemožně podporuje.“ Prodavač strčil chleba i vejce do hnědé tašky a přisunul ji Iris přes pult.

Napadlo ji, jak statečné je od něj takhle mluvit na veřejnosti. Jednak tvrdil, že je jejich kancléř na východě buď zbabělec, nebo sympatizuje s Dacrem, a taky Iris prozradil, za kterého boha bojuje jeho dcera. Sama o tom věděla své kvůli Forestovi. Spousta lidí v Oathu sice podporovala Envu a její kampaň a vojáky považovala za odvážné, jenže tu byli i ti s opačným názorem. Takoví však většinou předpokládali, že válka jejich životy nijak neovlivní, nebo uctívali a podporovali Dacreu.

„Doufám, že se vaši dceři na frontě nic nestane,“ řekla Iris prodavači. Oddechla si, když nechala tenhle vlezlý obchod za sebou, vzápětí však na ulici uklouzla po odhozených, navlhých novinách.

„Copak toho už dnes nebylo dost?“ zavrčela, když se pro ně shýbla. Předpokládala, že jde o *Gazette*.

Nešlo.

Iris vyvalila oči, jakmile rozpoznala symbol kalamáře a pera, který patřil *Inkridden Tribune* – největšímu rivalovi *Gazette*. Po Oathu bylo rozestětých pět různých novinových vydavatelství, ale právě *Gazette* a *Tribune* byly nejstarší a nejčtenější. A kdyby ji Zeb nachytal s jejich konkurencí v rukou, určitě by místo ní povýšil Romana.

Přesto jí to nedalo a zvědavě si prohlédla titulní stranu.

TŘICET KILOMETRŮ OD FRONTOVÉ LINIE SPATŘENY NE-STVŮRY, hlásal titulek rozmazaným písmem. Pod ním byl obrázek tvo-ra s obrovskými dračími křídly, dvěma tenkýma nohama zakončenýma pařáty a spoustou špičatých, jako jehly ostrých zubů. Iris se zachvěla a pokusila se rozluštit další slova, ta se však slila v nečitelné inkoustové šmouhy.

Ještě chvíli zírala do novin, nehybná na rohu ulice. Z brady jí crčely kapky deště a jako slzy dopadaly na obludný obrázek.

Takové příšery už přece neexistují. Aspoň od té doby před několika staletími, kdy byla božstva smrtelníky poražena. Ovšem pokud se

dokázali vrátit Dacre s Envou, mohlo se to stejně tak podařit i těmhle stvůrám z dávných dob. Tvorům, kteří dlouho přežívali pouze v legendách.

Iris se konečně pohnula, aby ty rozpadající se noviny vyhodila do odpadkového koše, když vtom jí jako nůž projela děsivá myšlenka.

Je tohle důvod, proč se tolik vojáků na frontě pohřešuje? Protože za Dacre a bojují tyhle nestvůry?

Potřebovala si být jistá. A tak *Inkridden Tribune* opatrně přeložila a zastříčila si ho do vnitřní kapsy kabátu.

Cesta jí zabrala více času, než by jí v dešti bylo milé, obzvlášť bez vhodného obutí, jenže Oath jednoduše nebyl tím nejlepším místem pro pěší pochůzky. Město bylo starobylé, postavené před stovkami let nad místem odpočinku poraženého boha. Jeho ulice se klikatily jako hadí cesta – některé z nich prašné a úzké, jiné široké a vydlážděné, a pár z nich stále neslo stopy magie. V posledních několika desetiletích tu však vyrostla nová zástavba a Iris tu a tam rozčiloval pohled na cihlové budovy s naleštěnými okny stojící hned vedle doškových střech, rozpadajících se zídek a hradních věží z časů dávno minulých. Vadilo jí, že se musí dívat, jak starobylými křivolakými uličkami projíždějí tramvaje. Jako kdyby se přítomnost neobratně pokoušela převzít vládu nad minulostí.

O hodinu později Iris dorazila do jejich bytu, zadýchaná a úplně promočená.

Našla v něm přesně to, co očekávala.

Astra ležela na pohovce zabalená do svého oblíbeného fialového pláště a mezi prsty jí doutnala cigareta. Po celém obývacím pokoji se povalovaly prázdné lahve. Elektrina nefungovala, ostatně jako už celé týdny. Několik svíček na kredenci očividně hořelo už velice dlouho, protože z nich vytékal vosk a tvořil na dřevěné desce malé loužičky.

Iris zůstala stát na prahu s pohledem upřeným na matku, dokud se jí všechno kolem neslilo do rozmazané skvrny.

„Kytičko,“ ozvala se Astra pletoucím se jazykem, když si jí všimla. „Konečně ses na mě přišla podívat domů.“

Iris se ostře nadechla. Nejradši by ze sebe vypustila přívál nejružnějších slov. Slova, která měla hořkou příchut, ale pak si uvědomila, jak

nepřirozené tu vládne ticho. Řvoucí, hrozivé ticho, v němž se plazivě vznášel cigaretový kouř, a nemohla si pomoci: zalétla pohledem ke kre-denci, kde poblikávaly svíčky, a v tu chvíli jí došlo, co tu chybí.

„Mami, kde je rádio?“

Její matka pozvedla obočí. „Rádio? Aha, to jsem prodala, zlatíčko.“

Iris cítila, jak jí srdce kleslo až někam k unaveným chodidlům. „Proč? Patřilo přece *babičce*.“

„Vždyť už se na něm nedala naladit skoro žádná stanice, broučku. Přišel jeho čas.“

Ne, pomyslela si Iris a rychle mrkala, aby zahнала slzy. *Jenom jsi potřebovala prachy na další chlast.*

Práskla vchodovými dveřmi a skrz obývací pokoj se všemi matčinými lahvemi prošla do maličké ušmudlané kuchyně. Tady žádná svíčka nehořela, ale Iris se v ní vyznala i poslepu. Vyndala pomačkaný bochník chleba a poloviční plato vajec na linku. Potom sáhla po papírové tašce a vrátila se s ní do obýváku. Sebrala lahve – *bylo jich tolik* –, a díky tomu si připomně-la, proč se dnes ráno vlastně opozdila. Našla matku ležet na podlaze vedle kaluže zvratků a kolem ní byl kaleidoskop střepů, což ji vyděsilo k smrti.

„Nech to být,“ mávla Astra rukou. Z hořící cigarety jí přitom odpadl popel. „Uklidím to později.“

„Ne, mami. Zítra musím přijít do práce včas.“

„Řekla jsem, abys toho *nechala*.“

Iris upustila tašku na zem. Sklo v ní vesele zacinkalo, ale ona už ne-měla energii na další hádku. A tak matku poslechl.

Stáhla se do svého temného pokoje a chvíli tápala po sirkách, aby si zapálila svíčky na nočním stolku. Jenže měla hlad, a tak se nakonec vrá-tila do kuchyně pro sendvič s marmeládou. Její matka zatím celou dobu ležela na kanapi, upíjela z lahve, kouřila a pobrukovala si své oblíbené melodie, které už si nemohla poslechnout, protože jejich rádio *prodala*.

Když byla zpátky u sebe v pokoji, otevřela Iris okno a zaposloucha-la se do zvuků deště. Vzduch byl chladný a svěží. Už se v něm vznášel příslib zimy, Iris však chlad i husí kůži, která jí z něj naskočila, přivíta-la. Připomínaly jí totiž, že je stále naživu.

Snědla sendvič i vajíčka a potom se konečně převlékla z promočených šatů do pyžama. Vodou nasáklý *Inkridden Tribune* odložila opatrně na podlahu, aby tam uschnul. Obrázek nestvůry byl teď ještě rozmazanější, jak nesla noviny v kapse. Zírala na něj, dokud ji nečekaně nepíchlo u srdce. Potom sáhla pod postel, kde si schovávala starý psací stroj po babičce.

Iris ho vytáhla na světlo a ulevilo se jí, že na rozdíl od rádia nikam nečekaně nezmizel.

Posadila se na podlahu a otevřela kabelku, v níž měla schovaný úvod ke svému článku, nyní celý zkroucený a navlhlý deštěm. *Najděte si nějaké dobré téma a já pak možná zvážím, jestli vám ho příští týden vydám jako sloupek*, řekl jí Zeb. Iris s povzdechem zasunula do babiččina stroje čistý list a prsty položila na klávesy. Jenže pak jí pohled opět sklouzl k rozmazané nestvůře a ona zničehonic zjistila, že píše něco úplně jiného, než původně zamýšlela.

Už dlouho Forestovi nenapsala. A přesto právě to teď udělala. Slova z ní prostě vytryskla. Neobtěžovala se s datem ani s *Milým Forestem*, jako to dělávala u všech předchozích dopisů, které mu sepsala. Nechtěla napsat jeho jméno, vidět ho černé na bílém. S těžkým, bolavým srdcem se pustila do psaní.

Myslím na tebe každé ráno, když se prodírám mořem máminých zelených lahví. Pokaždé když ráno vklouznu do kabátu, který jsi mi tu nechal, přemýšlím, jestli sis na mě taky aspoň na chvíli vzpomněl. Jestli tě napadlo, co mi tvůj odchod způsobí. Nebo mámě.

Přemýšlím, jestli je boj za Envu takový, jaký sis ho představoval. Přemýšlím, jestli tě neprovrtala kulka nebo bajonet. Jestli tě nezranila nějaká stvůra. Přemítám, jestli neležíš pod krví nasáklou zemí v neoznačeném hrobě, u kterého nikdy nebudu moct pokleknout, ať už tě má duše touží najít sebevíc.

Nenávidím tě za to, že jsi mě takhle opustil.

Nenávidím tě, a přesto tě mám o to víc ráda, protože jsi statečný a plný naděje, kterou já sama nejspíš nikdy nenajdu ani nepochopím. Tohle odhodlání bojovat za něco tak horlivě, že je člověk ochoten obětovat i vlastní život.

Někdy se strachy nemůžu ani pořádně nadechnout. Všechny moje obavy a úzkosti... mi svírají plíce, protože netuším, kde jsi. Už je to pět měsíců, co jsem tě na tom nádrazí objala na rozloučenou. Pět měsíců, a já se můžu jen dohadovat, zda ses ztratil někde na frontě nebo jen nemáš čas mi napsat. Myslím, že bych nedokázala ráno vstát - zvednout se z postele -, kdybych se doslechla, žeš umřel.

Přála bych si, aby ses zachoval jako zbabělec. Kvůli mně, kvůli mámě. Přála bych si, abys odhodil zbraň a zřekl se oddanosti bohyni, která tě odlákala. Přála bych si, aby ses k nám vrátil.

Iris vytrhla list z psacího stroje, dvakrát ho přeložila, potom se zvedla a zamířila k šatní skříni.

Kdysi dávno pro ni její babička schovávala nejrůznější vzkazy – někdy v jejím pokoji, jindy je zasunula pod dveře nebo pod polštář, a občas jí je schovala do kapsy sukně, aby je našla až později ve škole. Pár povzbudivých slov nebo verš z básničky, a když je Iris objevila, měla z nich pokaždé ohromnou radost. Byla to taková jejich tradice. Díky posílání vzkazů babičce se Iris postupně naučila číst a psát.

A tak jí připadalo naprosto přirozené vkládat dopisy pro Foresta pod dveře šatní skříně. Její bratr neměl v bytě svůj vlastní pokoj. Přespával na gauči, aby si Astra s Iris mohly rozdělit zbylé dvě ložnice. Celé roky však s Iris sdíleli tuhle šatní skříň.

Tvořil ji vlastně jen malý výklenek v kamenné zdi s obloukovitými dvířky, která nevratně poškrábala podlahu. Forestovo oblečení viselo napravo, Irisino nalevo. Měl ho poskrovnu – jen pár košil s knoflíky,

kalhoty, kožené kšandy a jedny ošoupané boty. Ale Iris toho nevlastnila o moc víc. To málo, co měli, se snažili využívat co nejlépe, díry si záplatovali, spravovali roztržené okraje a oblečení nosili až do roztrhání.

Ačkoli ji škádlil, že teď bude moci mít celou skříň jenom pro sebe, nechala Iris všechny jeho věci uvnitř. První dva měsíce po jeho odjezdu trpělivě čekala, až jí napíše, jak slíbil. Jenže potom začala matka pít tak moc, že ji vyhodili od Gurmána. Poté už si nemohly dovolit platit účty a ve spíži nezůstalo žádné jídlo. Iris nezbylo nic jiného než nechat školy a najít si práci. A celou tu dobu čekala, že se jí Forest ozve.

Nikdy k tomu nedošlo.

A Iris už nedokázala jeho mlčení dál snášet. Neměla žádnou adresu, neměla informace o tom, kam byl její bratr přidělen. Neměla nic než milovanou tradici, a tak následovala vzoru svojí babičky – zasunula přeložený dopis pod dvířka skříně.

K jejímu tehdejšímu naprostému úžasu příštího rána zmizel, jako kdyby ho pozřela tma.

Iris pak v rozrušení napsala Forestovi další zprávu a opět ji zastrčila pod dvířka šatní skříně. Když i tahle zmizela, Iris ten malý šatní prostor nevěřicně a důkladně prozkoumala. Všimla si věkovitých kamenů ve zdi, které vypadaly, jako kdyby se jimi někdo před stovkami let rozhodl uzavřít starodávný průchod. Napadlo ji, jestli jí v jejím žalu nepřišlo na pomoc nějaké kouzlo pokořeného boha, jehož kosti ležely pohřbené hluboko pod městem. Jestli snad tohle kouzlo neodneslo její dopisy po západním větru až tam, kde bratr bojuje, ať už je kdekoli.

Dřív tak nesnášela všechny očarované budovy!

Teď si klekla a vsunula pod dvířka skříně další ze svých dopisů.

Byla to úleva vypustit ta slova do světa. Tlak na hrudi trochu polevil.

Nato se Iris vrátila ke svému psacímu stroji. Když ho zvedla, dotkla se prsty malého výstupku z chladného kovu, který byl přišroubovaný na vnitřní straně rámu. Cedulka nebyla delší než její malíček a dala se snadno přehlédnout, ona si však jasně vybavovala den, kdy ji objevila. Kdy si poprvé přečetla ta do stříbra vyrytá slova. TŘETÍ ALOUETTE / SPECIÁLNĚ VYROBENÝ PRO D. E. W.

Daisy Elizabeth Winnowová.

Její babička.

Iris si ta slova často prohlížela a uvažovala, co asi znamenají. Kdo pro její babičku tenhle stroj vyrobil? Přála si, aby si toho nápisu bývala všimla ještě předtím, než babička zemřela. Teď jí nezbývalo nic jiného než se s touhle záhadou smířit.

Zastrčila psací stroj zpátky do jeho skrýše a vlezla si do postele. Přitáhla si peřinu až k bradě, ale svíčku ještě nechala hořet, ačkoli věděla, že to není dobrý nápad. *Měla bych ji sfouknout, nechat si ji na zítřejší večer*, pomyslela si, protože netušila, kdy bude moct zaplatit účet za elektřinu. Jenže právě teď zatoužila odpočívat při světle, ne v objetí temnoty.

Víčka, ztěžklá po dlouhém dni, se jí zavřela. Ve vlasech pořád ještě cítila vůni deště a cigaretového kouře. Na prstech jí ulpěl inkoust a v zubech marmeláda.

Už málem spala, když to zaslechla. Zvuk šustícího papíru.

Iris se zamračila a posadila se.

Zadívala se k šatní skříni. A tam, na podlaze před ní, ležel kousek papíru.

Zírala na něj a napadlo ji, že to musí být ten, který právě poslala. Nejspíš ho zpátky do pokoje odfoukl nějaký závan vzduchu. Ale když vstala z postele, poznala, že to není její dopis. Tenhle papír byl poskládaný trochu jinak.

Zaváhala, potom se natáhla a sebrala ho ze země.

Přeložený list papíru se jí zachvěl v ruce, a když ho prozářilo světlo svíčky, rozpoznala v něm Iris na stroji psaná slova. Pouze několik, ale zřetelných.

Rozložila dopis a přečetla si ho. Zalapala po dechu.

Já nejsem Forest.

Chybějící legendy

Já nejsem Forest.
Ta slova běžela Iris hlavou, zatímco příštího rána kráčela po Broad Street. Byla v srdci města, všude kolem ní se tyčily vysoké budovy, které mezi sebou zadržovaly chladný vzduch, poslední stíny ustupující noci i vzdálené zvonění tramvají. Blížila se do práce, dodržela svou obvyklou denní rutinu, jako kdyby se předchozí noci nic podivného nestalo.

Já nejsem Forest.

„Tak kdo tedy jsi?“ zašeptala, ruce v kapsách sevřené v pěst. Pomalu se na ulici zastavila.

Pravdou bylo, že měla příliš velký strach, než aby odepsala nazpátek. Namísto toho strávila hodiny před svítáním ve společnosti změní vlastních vyděšených myšlenek, jak se snažila vybavit si, co všechno napsala v předchozích dopisech. Pověděla Forestovi o tom, že nechala školy. To by pro něj byla rána – nesplněný slib –, a tak rychle dodala, že získala vytouženou práci v *Gazette*, kde už brzy pravděpodobně povýší na sloupkařku. Přestože se zmínila o téhle důvěrné informaci, nikdy neprozradila své pravé jméno; všechny dopisy Forestovi zakončila svou přezdívkou. Kytíčka. A rozhodně se jí ulevilo, že –

„Winnowová? Winnowová!“

Něčí ruka jí stiskla paži jako ve svěráku. Vtom s ní kdosi škubl vzad s takovou silou, až si rozkousla spodní ret. Iris zavrávala, ale nakonec našla ztracenou rovnováhu právě v okamžiku, kdy se kolem ní s mazlavým svistem prohnala tramvaj, tak blízko, že Iris ucítila kovovou pachutí v ústech.

Málem ji srazila.

Z toho vědomí se jí okamžitě roztrásla kolena.

A někdo ji stále ještě svíral za paži.

Vzhlédla a spatřila Romana Kitta v jeho módním světle hnědém kabátu, zářivých kožených botách a s ulíznutými vlasy. Zíral na ni, jako by jí právě vyrostla druhá hlava.

„Měla bys dávat pozor, kam jdeš!“ vyštěkl a pustil ji, jako kdyby ho její dotek spálil. „Chyběla vteřina a díval bych se, jak tě ta tramvaj rozmáčkne.“

„Já jsem ji viděla,“ odsekla mu a urovnala si kabát. Málem jí ho roztrhl, což by ji vážně mrzelo.

„Dovolím si nesouhlasit,“ oponoval Roman.

Iris předstírala, že ho neslyšela. Opatrně překročila koleje, a když spěchala po schodech do vstupní haly redakční budovy, ucítla, jak ji na patách dřou puchýře. Měla dnes obuté matčiny elegantní kotníkové střevíce, které jí sice byly o velikost menší, ale musí si s nimi vystačit, dokud si nebude moct koupit nové. A protože jí v chodidlech bolestivě škuvalo... rozhodla se, že pojede výtahem.

Bohužel jí byl Roman v patách a Iris v duchu zasténala, když si uvědomila, že pojedou společně.

Stáli a čekali na výtah bok po boku.

„Jsi tu brzy,“ poznamenal nakonec Roman.

Iris se dotkla svého bolavého spodního rtu. „To ty taky.“

„Autry ti svěřil nějaký úkol, o kterém nevím?“

Dveře výtahu se otevřely. Iris se jen usmála, vstoupila dovnitř, a když ji Roman následoval, postavila se od něj co možná nejdál. Malý prostor však naplnila jeho kolínská; snažila se nedýchat příliš zhluboka.

„Vadilo by ti, kdyby ano?“ odvětila, jakmile se dal výtah rachotivě do pohybu.

„Včera jsi tu zůstala přesčas a na něčem jsi pracovala.“ Roman mluvil rozvázně, Iris by však přísahala, že mu v hlase zazněla stopa znepokojení. Opřel se o dřevěné obložení a zadíval se na ni. Odvracela od něj oči, ale najednou si byla až příliš dobře vědoma matčiných ošoupaných bot a své zmuchlané kostkované sukně. Vlasů, které se jí uvolnily

z volného drdolu. Skvrn na Forestově starém kabátě, který teď nosila každý den jako brnění.

„Nepracovala jsi v kanceláři celou noc, že ne, Winnowová?“

Jeho otázka ji dopálila. Zlostně mu pohled oplatila. „Cože? Jistěže ne! Viděl jsi mě odcházet, hned potom, co jsem tě pozvala na ten sendvič.“

„Měl jsem toho moc,“ řekl.

Povzdychla si a znovu se odvrátila.

Blížili se teprve do třetího patra. Výtah jel mučivě pomalu, zastavil se, jako by vycítil Irisinu nervozitu, kovově cinkl a dveře se otevřely. Jakýsi muž v obleku s kufříkem v ruce přelétl pohledem Iris, Romana a prázdný prostor mezi nimi a teprve potom nesměle vstoupil dovnitř.

Iris se trochu uklidnila. Když je tu s nimi někdo další, Roman bude určitě držet jazyk za zuby. To si aspoň myslela. Výtah se opět pustil do své namáhavé cesty vzhůru. A Roman vzápětí porušil výtahovou etiku a zeptal se jí: „Jaký úkol ti dal, Winnowová?“

„Do toho ti nic není, Kitte.“

„Myslím, že trochu *je*. Oba chceme totéž, pokud jsi náhodou zapomněla.“

„Nezapomněla,“ odsekla.

Muž v obleku se nervózně zavrtěl, protože uvízl uprostřed jejích hádky. Odkášlal si a sáhl do kapsy pro hodinky. Pohled na ně Iris připomněl Foresta, což ji znovu v myšlenkách vrátilo k jejímu současnému dilematu se záhadným dopisovatelem.

„Nepřipadá mi moc fěr, aby ti Autry zadával úkoly, o kterých nevím,“ pokračoval Roman. „Mezi námi má jít o rovný boj. Hrajeme podle pravidel. Nikdo by se neměl těšit žádným zvláštním výhodám.“

Zvláštním výhodám?

Už byli téměř v pátém patře. Iris si nervózně bubnovala prsty o nohu.

„Jestli s tím máš problém, běž si o tom s Autrym promluvit sám,“ řekla, právě když se dveře otevřely. „Ačkoli nechápu, proč si děláš takovou starost. Jestli jsi zapomněl... ,*Ona pro mě není žádná konkurence. Naprosto žádná. Nechala školy ve Windy Grove v posledním ročníku*‘.“

„Co prosím?“ nechápal Roman, ale Iris už byla tři kroky od výtahu.

Rychle prošla halou do redakce a ulevilo se jí, že už v ní vidí Sarah, která připravovala čaj a vysypávala z košů zmuchlané papíry. Iris za sebou zabouchla prosklené dveře, Romanovi těsně před nosem, a zaslechla, jak mu zaskřípaly boty a něco si našťavaně zabručel.

Sedla si ke svému stolu a nevěnovala mu jediný další pohled.

Dnes už ji zaměstnávaly závažnější problémy, než byl Roman Kitt.

„Jsi tu šťastná?“

Zdálo se, že Sarah Prindleovou Irisina tlumená otázka zaskočila. Bylo poledne a obě dívky se potkaly během přestávky na oběd v malé kuchyňce. Sarah seděla u stolu a jedla sýrový sendvič s nakládanými okurkami, zatímco Iris se opírala o linku a v dlaních svírala svůj pátý šálek čaje.

„Jasně, že jsem šťastná,“ řekla Sarah. „Copak to nejsou všichni, kteří tu dostanou práci? *Oath Gazette* jsou ty nejprestižnější noviny ve městě. Dobře tu platí a o svátcích máme volno. Tumáš, Winnowová, nechceš půlku mého sendviče?“

Iris zavrtěla hlavou. Sarah v redakci uklízela, vyřizovala pochůzky a přebírala zprávy pro Zeba. Třídila nekrology, inzeráty a oznámení, která k nim přicházela, a předávala je na stůl buď Iris, nebo Romanovi, aby je upravili a přepsali.

„Asi jsem tím chtěla říct, že... je *tohle* to, co sis pro sebe vysnila, Prindleová? Když jsi byla malá a všechno se ještě zdálo možné?“

Sarah polkla a zamyslela se. „Nevím. Nejspíš ne.“

„Tak o čem jsi teda snila?“

„No, vždycky jsem chtěla pracovat v muzeu. Táta mě tam brával o víkendech. Vybavuju si, že jsem úplně milovala všechny ty staré artefakty a kamenné tabulky přetékané tradicemi. Božstva bývala svého času dost brutální. Žili tu bohové Nebes – rodina Envy – a samozřejmě i bohové Hlubin – Dacreova rodina. Odjakživa se nenáviděli. Vědělas o tom?“

„O bozích toho bohužel zrovna moc nevím,“ přiznala Iris a natáhla se po konvičce s čajem. „Ve škole nás učili jenom pár legend. Většinou o bozích, které lidé před stovkami let připravili o život. Ale pořád ještě to můžeš udělat, víš to, že?“ dodala.

„Co, zabít bohy?“ Sarah přeskočil hlas.

„Ne,“ řekla Iris s úsměvem. „I když by to nejspíš ukončilo tuhle zatracenou válku, což by všichni jen uvítali. Měla jsem na mysli, že pořád ještě můžeš začít pracovat v muzeu. Dělat to, co máš ráda.“

Sarah si povzdychla a přitom jí ze sendviče odkáplo trochu čatní. „Do téhle profese se musíš narodit, nebo být hodně, ale vážně *hodně* stará. Ale co ty, Winnowová? Jaký je tvůj sen?“

Iris zaváhala. Na takovouhle věc se jí nikdo už hodně dlouho nezeptal.

„Myslím, že ho právě žiju,“ odpověděla a prstem přitom přejížděla po otlučeném okraji hrnečku. „Vždycky jsem toužila psát o věcech, na kterých záleží. Psát to, co lidi inspiruje nebo jim poskytuje informace.“ Najednou ji přepadla nesmělost a zasmála se. „Já vlastně nevím.“

„To je bezva,“ řekla Sarah. „Takže jsi na správném místě.“

Mezi dívkami zavládlo příjemné mlčení. Sarah dál ukusovala svůj sendvič a Iris držela v dlaních hrnek s čajem a přitom zalétla pohledem k hodinám na stěně. Už byl skoro čas vrátit se k práci, když se odhodlala naklonit k Sarah blíž a zašeptat: „Sleduješ někdy, co se píše v *Inkridden Tribune*?“

Sarah vystřelilo obočí vzhůru. „V *Inkridden Tribune*? Proč bys, pro všechno na světě –“

Iris si s bušícím srdcem přitiskla prst na ústa. To by jí ještě scházelo, aby šel Zeb zrovna kolem a zaslechl, o čem si povídají.

Zaražená Sarah ztišila hlas. „No, ani ne. Protože nechci, aby mě vyhodili.“

„Včera jsem ty noviny zahlédla,“ pokračovala Iris. „Na ulici. Psalo se v nich o nestvůrách na frontě.“

„O nestvůrách?“

Iris jí začala popisovat obrázek z přední strany – křídla, pařáty, zuby. Nedokázala přitom potlačit zachvění, stejně jako se nedokázala zbavit představy Foresta v jejích sevření.

„Slyšela jsi o nich někdy?“ chtěla vědět.

„Říká se jim eitrálové,“ odpověděla Sarah. „Před lety jsme se o nich něco málo učili v hodinách mytologie. V některých starých svazcích

v knihovně je o nich pár příběhů...“ Odmlčela se a tváří se jí mihl vyděšený výraz. „Nemáš v plánu o nich napsat vlastní reportáž, že ne, Winnowová?“

„Vždyť si jenom povídáme. Proč se na mě takhle díváš, Prindleová?“

„Protože mám dojem, že by se to Autrymu moc nelíbilo.“

Mně je fuk, co si o tom myslí! řekla by nejradši Iris, ale nebyla to tak docela pravda. *Nebylo* jí to fuk, ale jenom proto, že si nemohla dovolit nechat Romana zvítězit. Musela zaplatit účty za elektřinu. Potřebovala si koupit pěkné nové boty, které by jí padly. Musela pravidelně jíst. Musela matce sehnat *pomoc*.

Navzdory tomu však toužila psát o tom, co se děje na Západě. Chtěla psát pravdu.

Chtěla vědět, čemu musí Forest na frontě čelit.

„Nemáš pocit, že by Oath měl vědět, co se tam doopravdy děje?“ zaseptala.

„Jasně,“ odpověděla Sarah a posunula si brýle na nose o kousek výš. „Ale kdo ví, jestli jsou eitrálové vážně na frontě, nebo ne. Chci říct, co když –“ Zničehonic se zarazila a očima zalétla kamsi za Iris.

Iris se narovнала, otočila se a škusbla sebou, když uviděla na prahu kuchyňky postávat Romana. Opíral se o dvevní rám a přivřenýma očima ji pozoroval. Netušila, kolik toho vyslechl, a přinutila se k úsměvu, přestože jí srdce spadlo až do kalhot.

„Pletichaříme, co?“ protáhl.

„Samozřejmě,“ odvětila Iris zvesela a pozvedla svůj hrnek jako k přípitku. „Děkuju ti za užitečný tip, Prindleová. Musím se teď vrátit k práci.“

„Vždyť jsi ani nic nesnědla, Winnowová!“ namítla Sarah.

„Nemám hlad,“ řekla Iris cestou ke dveřím. „S dovolením, Kitte.“

Roman se nepohnul. Pořád ještě si ji měřil pohledem, jako by jí chtěl číst myšlenky, a Iris bojovala s nutkáním uhladit si neposedné vlasy a nervózně si skousnout rty.

Otevřel ústa, aby něco řekl, ale pak si to rozmyslel, znovu sevřel čelist a ustoupil stranou.

Iris překročila práh. Paží se mu otřela o hrudí; slyšela, jak vydechl – sykavě, jako by ho popálila –, a bylo jí do smíchu. Chtěla ho popíchnout, ale nějak jí došla slova.

Iris rázně přešla ke svému stolu a postavila na něj hrnek s vychladlým čajem. Hodila na sebe kabát a popadla zápisník a tužku. Cítila přitom, jak ji Roman z protější strany místnosti propaluje podezřívavým pohledem.

Jen ať si láme hlavu, kam mám namířeno, pomyslela si posměšně.

A vyklouzla z redakce.

Iris zamířila hluboko do nitra knihovny, kde v důkladně střežených regálech ležely ty nejstarší svazky. Žádná z těchhle knih se nedala vypůjčit domů, ale člověk si je mohl přečíst u jednoho ze stolů ve studovně. Iris jednu slibně vypadající vytáhla a odnesla si ji k malému stolku.

Rozsvítila stolní lampičku a opatrně se probírala stránkami, které byly tak staré, že se na nich rozprostřela plíseň a na dotek působily jako hedvábí. Voněly prachem, hrobkami a místy, na něž lze zavítat jen pod rouškou tmy. Vyprávěly příběhy o dávno zapomenutých božstvech z časů, než je lidé porazili a pohřbili hluboko pod zemský povrch. Než z půdy začala proudit kouzla, prýstící z jejich božských kostí, která očarovala různé průchody i celé budovy a která se čas od času usadila také ve vzácných předmětech.

Teď však Enva i Dacre ze svých vězení unikli. Nedaleko frontové linie byli spatřeni eitrálové.

Iris se o nich chtěla dozvědět víc.

Pustila se do studování příběhu, o kterém se ve škole nikdy neučili. O bozích Nebes, kteří vládli Cambrii shora, a bozích Hlubin, vládnoucích pod ní. Kdysi tu žilo na sto různých bohů, příslušníků obou klanů, kteří rozmanitými kouzelnými silami vládli nebeské klenbě, zemi i vodě. Jenže postupem času, jak se vzájemně zabíjeli, jich zůstalo pouze pět. A těchto pět bylo nakonec přemoženo lidmi, kteří je jako válečnou kořist poslali do pěti cambrijských krajů. Dacreho pohřbili na západě, Envu na východě, Mira na severu, Alvu na jihu a Luze přesně uprostřed.

Ze svého kouzelného spánku už se nikdy neměli probudit; jejich hroby symbolizovaly sílu a houževnatost smrtelníků, nejčastěji se však o nich hovořilo jako o místech, z nichž vyvěrala mocná kouzla a která k sobě lákala především nemocné nebo duchovně založené lidi a zvědavce.

Iris Envin hrob na východě nikdy nenavštívila. Nacházel se v odlehlem údolí, mnoho kilometrů od Oathu. *Jednoho dne se tam podíváme, Kytičko*, řekl jí Forest vlono, přestože jejich rodina v bohy nikdy moc nevěřila. *Možná tam ve vzduchu ucítíme Envinu moc.*

Iris se sklonila nad knihou a dál hledala odpovědi, po kterých toužila. *Jak k sobě jeden z bohů přiláká druhého?*

Dacre začal válku tím, že vypálil až do základů vesnici Sparrow a zabíjel přitom sedláky i s jejich rodinami. A přece tím k sobě Envu nepřilákal, třebaže v to doufal. I po sedmi měsících bojů zůstávala ukrytá v Oathu, snad jen kromě okamžiků, kdy hrála na svou harfu, aby přiměla mladé lidi narukovat a bojovat proti jejímu odvěkému nepříteli.

Proč se navzájem tak nenávidíte? přemítala Iris. Co se mezi Dacrem a Envou přihodilo?

Pečlivě se probírala celou knihou, když vtom narazila na část, v níž někdo stránku po stránce ze svazku vytrhal. Zbylo tu pár legend o Envě a Alvě, ale žádný detailní záznam o Dacreovi. Jen tu a tam bylo jeho jméno zmíněno v některém z příběhů, ovšem nikdy ve spojitosti s Envou. Nebylo tu nic ani o eitrálech – odkud pocházejí, co je ovládá. Jaké nebezpečí pro lidi představují.

Iris se opřela do židle a promnula si rameno.

Zdálo se, jako by chtěl kdosi pravdu o minulosti vymazat z povědomí. Veškeré legendy o Dacreovi, jeho kouzlech a magické síle. I to, proč měl na Envu tak obrovskou zlost. Proč proti ní začal vést válku a zatáhl do tohoto krveprolití také smrtelníky.

To uvědomění zalilo Iris vlnou ledového děsu.

Odhalení v odpadkovém koši

Když toho večera dorazila Iris domů, dřímala její matka na pohovce. Cigareta propálila díru v prošoupaném polštářku a z roztekklých svíček na kredenci zbyly jen pahýly.

Iris si povzdychla a pustila se do uklízení prázdných lahví a popelníků. Zula si boty a s bolestným trhnutím si uvědomila, že jí praskly puchýře a krev jí zašpinila punčochy. Bosá šla stáhnout vínem potřísněné povlečení z matčiny postele, potom sebrala pár dalších věcí na vyprání a všechno odnesla dolů do společné prádelny. Zaplatila několik měďáků za vodu a kalíšek sypkého mýdla, vzala si valchu a kbelík a dala se do drhnutí.

Voda byla ledová, přitékala sem z městského vodojemu, a mýdlo v kombinaci s ní způsobilo, že měla Iris ruce brzy celé rozedřené. Přesto však dál odhodlaně drhla skvrny, jeden po druhém ždímal kusy jejich prádla a vztek ji poháněl ještě dlouho poté, co jí přestalo hlady kručet v žaludku.

Když Iris konečně všechno vyprala, dospěla k rozhodnutí, že tomu člověku *Já nejsem Forest* odepíše. Vrátila se do bytu a rozvěsila prádlo v kuchyni, aby tu uschlo.

Než se dá do psaní, měla by něco sníst, protože jinak kdo ví, co by z ní mohlo vypadnout. V jedné kuchyňské skříňce našla plechovku zelených fazolek. Vzala si vidličku, sedla si na podlahu ve svém pokoji a pustila se do jídla. Přestože ji unavené ruce bolely, natáhla se pod matraci pro babiččin psací stroj.

Zprávu, kterou včera v noci dostala, si nechala a teď si ji rozloženou položila na koleno a zuřivě vyťukala odpověď:

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Božští rivalové.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.